

Χ Τ Ε Σ Β Ρ Α Δ Υ

11

Ανεκάρειν υπήρξα με το μέρος
εκείνων που αναμύθωναν την αμείβη
αλλά τους φορούσα πάντα μέχρις όχλησαν
να νομίζουν ότι την έχουν βρει
Συχνά γίνονταν ναυαγικοί
πράγματα το οποίο εχθίζονταν,
ή λωλοόχοι: Εγώ δὲν είχα
διανοούμενος και οι λόφοι που βράζον
με κάνουν να το βάζω στα πόδια
Α ΜΠΑΝΙΟΥΕΑ.

εμείς είμαστε εκείνοι και εκείνες που διαδηλώνουν στους δρόμους της αθήνας εδώ και δέκα μήνες. χιλιάδες φοιτητές και πόσοι άλλοι που στέκονται κοντά τους... εμείς είμαστε εκείνοι και εκείνες που τραφήκαμε με τα άγευστα και τα άοσμα που αναπολούμε τη μυρωδιά φρέσκιας ντομάτας. που το σπίτι μας ανήκει σε μια τράπεζα και οι γονείς μας σε μια εταιρία.

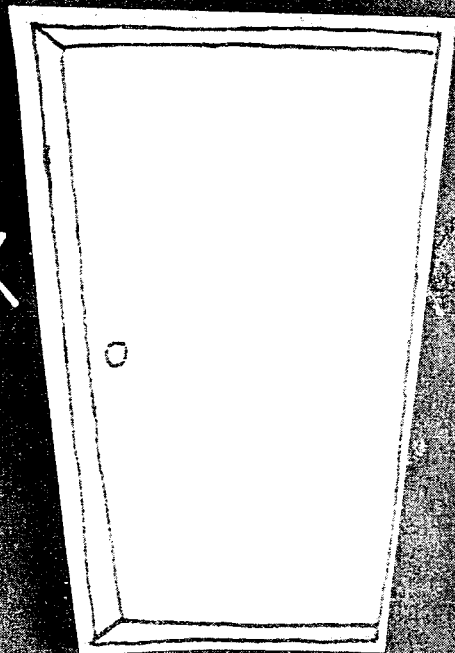
ΝΑ ΦΙΛΑΓΕΣΑΙ ΑΓ'ΑΥΤΟΥΣ
ΤΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΖΗΣΟΥΝ ΜΙΑ
ΣΟΦΗ, ΗΣΥΧΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΙΚΗ.
ΕΙΝΑΙ **ΑΔΙΣΤΑΚΤΟΙ** 00.

εμείς είμαστε εκείνοι και εκείνες, τα αναλώσιμα και ευτελή υλικά, «το εξάρτημα είμαι εγώ κι ο γιος μου τ' ανταλλακτικό» στην ασταμάτητη μηχανή των αφεντάδων. εμείς είμαστε εκείνοι και εκείνες που πριν ακόμα μάθουμε να περπατάμε, μας μάθαιναν πώς να ποδοπατάμε. που αρνούμαστε να ποδοπατήσουμε και να ποδοπατηθούμε που δε μας καταλαβαίνουν, γιατί η δική μας γλώσσα δεν περιέχει τις λέξεις τους. δεν πουλιέται, δεν αγοράζεται. που δε θέλουμε να ξεχάσουμε να μιλάμε, που δεν αντέχουμε τα θορυβώδη φέματα των δελτίων των 8, την εκκωφαντική σιωπή τους. εμείς είμαστε εκείνοι και εκείνες που παίξαμε σε τέσσερις τοίχους, σε γυαλισμένα πατώματα και χώμα πιάσαμε πρώτη φορά από τη σπασμένη γλάστρα που τσάκισε ο αέρας. μαζί κι εμείς, που κάποτε φτιάξαμε πίτες με λάσπες. βρωμίσαμε τους αγκώνες μας με χώματα κι έχουμε ακόμα τα σημάδια στα γόνατα από τις παιδικές μας πατρίδες που μας μάθαιναν να προσθέτουμε χρώματα σε προκάτ εικόνες. που πασαλείψαμε με χρώματα, τοίχους που τώρα γίνανε γκρίζοι. που διασκεδάσαμε κάτω από κάμερες κι οι χτύποι της καρδιάς μας βρίσκονται στα σκοτεινά συρτάρια μεταλλικών γραφείων. που δε ζητάμε παρά να ζούμε, να ερωτευόμαστε, να αναπνέουμε, να σκεφτόμαστε χωρίς να μας επιτηρούν, χωρίς να μας επαναφέρουν στην Τάξη τους, χωρίς να τους ζητάμε δανεικό το οξυγόνο που μας στέρησαν. εμείς είμαστε εκείνοι και εκείνες που ψάχνουμε μια διέξοδο γυρεύοντας μια αλλιώτικη ζωή. ...την επόμενη φορά που στην τηλεόραση θα δεις τη γνωστή θολή εικόνα και οι παρουσιαστές θα κράζουν βγάζοντας τον ακριβό μισθό τους, τον πληρωμένο από τους αυριανούς ιδιοκτήτες πανεπιστημίων, τότε μπορεί και να σκεφτείς ότι κάτω από το σύννεφο των χημικών αερίων και των γκλοπ που κατεβαίνουν με μανία, ίσως να βρίσκεται εκείνος ή εκείνη που συνάντησες πριν από λίγο... αλήθεια, τον θυμάσαι τον άνθρωπο που σου έδωσε αυτό το χαρτί που βαστάς στο χέρι; φοιτητές και άλλοι - άλλες που στέκονται κοντά τους

ΤΟ ΚΑΦΕ ΚΡΑΤΟΣ

Φρανκ Παβλοφ

ΤΟΚ ΤΟΚ ΤΟΚ
ΤΟΚ ΤΟΚ ΤΟΚ
ΤΟΚ ΤΟΚ

Με τις αρίδες μας απλωμένες στον ήλιο, δε μιλούσαμε ουσιαστικά με τον Τσάρλι, ανταλλάσσαμε σκέψεις που μας έρχονταν στο μυαλό χωρίς να δίνουμε σημασία στην άποψη του άλλου. Ευχάριστες στιγμές, α φήναμε το χρόνο να κυλάει αργοπίνοντας τον καφέ μας. Όταν μου είπε ότι θα έπρεπε να κάνει ευθανασία στο σκύλο του,

η έκπληξή μου ήταν μεγάλη,
αλλά δεν είπα τίποτα.

Είναι πάντα θλιβερό ένα σκυ-
λί να γερνάει άσχημα, αλλά,
όταν περάσει τα δεκαπέντε,
πρέπει κανείς να συνηθίζει
στην ιδέα ότι σήμερα αύριο
θα πεθάνει.

«Ναι, ένα λαμπραντόρ σπανίως έχει
αυτό το χρώμα. Αλλά από τι αρρώστια έ-
πασχε;»

«Καταλαβαίνεις ότι δε θα μπορούσα
να τον κάνω να φαίνεται καφετής».

«Δεν είναι αυτό το θέμα.
Ο σκύλος δεν ήταν καφετής·
αυτό είναι όλο».

«Ποπό! Όπως με τις γάτες,
τώρα και με τους σκύλους;»

«Ναι, ίδια φάση».

Για τις γάτες το ήξερα. Τόν περασμένο μήνα ξεφορτώθηκα τη δική μου, μια κεραμιδόγατα που είχε τη φαινή ιδέα να γεννηθεί άσπρη με μαύρες βούλες.

Η αλήθεια είναι ότι ο γατίσιος υπερπληθυσμός είχε γίνει πλέον ανυπόφορος και πως, σύμφωνα με τους επιστήμονες του Κράτους, θα ήταν καλύτερο οι πολίτες να κρατούσαν τις καφέ. Μόνο τις καφέ. Όλα τα τεστ επιλογής αποδείκνυαν ότι οι καφέ γάτες προσαρμόζονταν καλύτερα στις πόλεις, είχαν καλύτερη συμπεριφορά και έτρωγαν πολύ λιγότερο.

Μα την πίστη μου, μια γάτα είναι απλώς μια γάτα, και καθώς το πρόβλημα θα έπρεπε να λυθεί με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, αποδέχτηκα το διάταγμα που επέβαλλε την κατάργηση των γάτων που δεν ήταν καφέ.

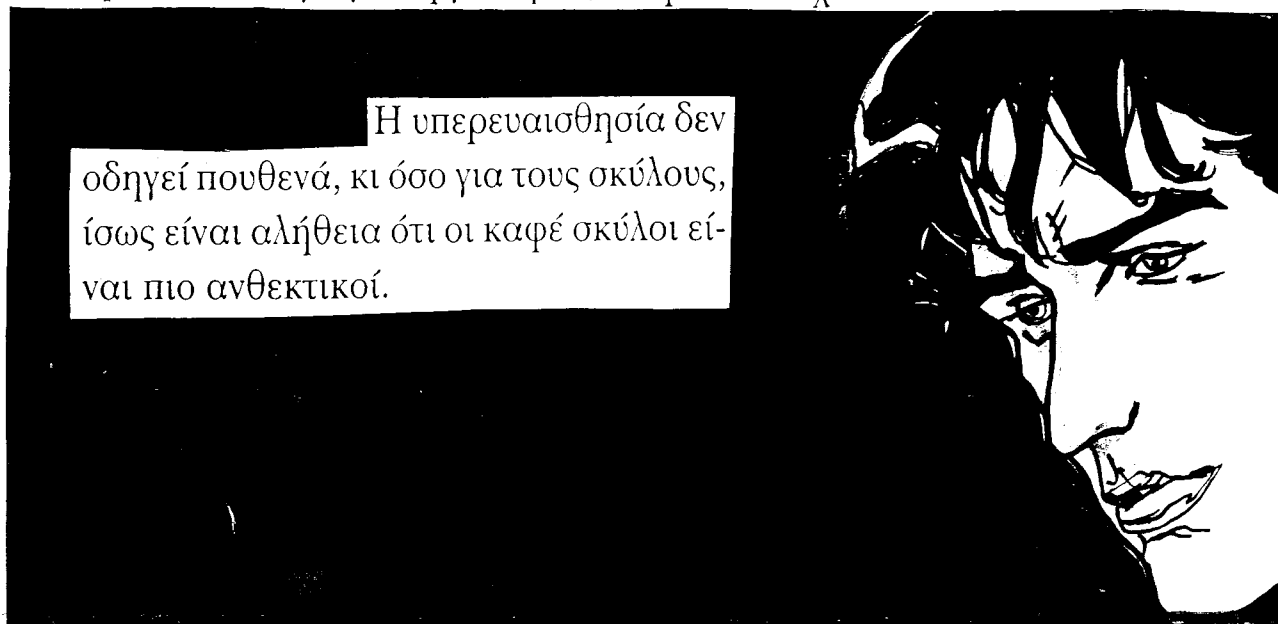
Οι πολιτοφύλακες μας μοίραζαν δωρεάν φιαλίδια με αρσενικό. Το ανακάτευες στην τροφή και έστελνες τις γατούλες στον άλλο κόσμο.

Μ' έπιανε η καρδιά μου, αλλά, πάλι, όλα ξεχνιούνται.

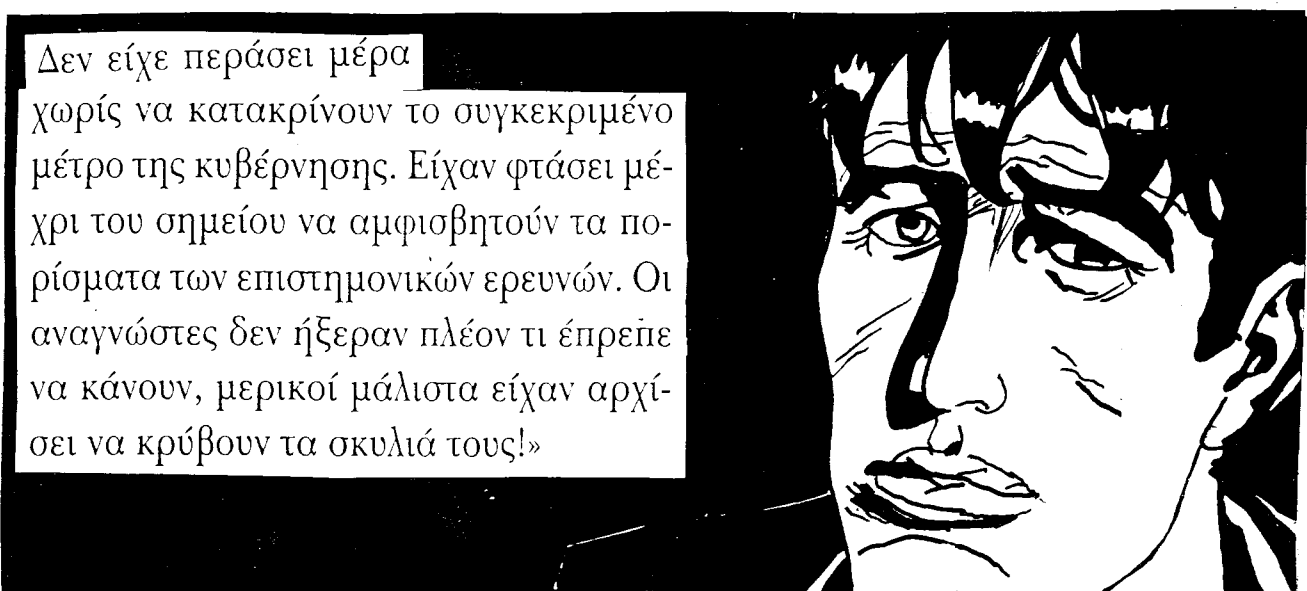
Για τους σκύλους ένιωσα μεγαλύτερη έκπληξη, δεν ξέρω γιατί τόσο έκπληξη, ίσως επειδή είναι πιο μεγαλόσωμα ζώα ή επειδή είναι, όπως λέμε, ο σύντροφος του ανθρώπου. Όπως και νά'χει, ο Γ'σάρλι μιλούσε σαν να ήταν κάτι φυσιολογικό, όπως μιλούσα κι εγώ για τη γάτα μου, και μάλλον είχε δίκιο.

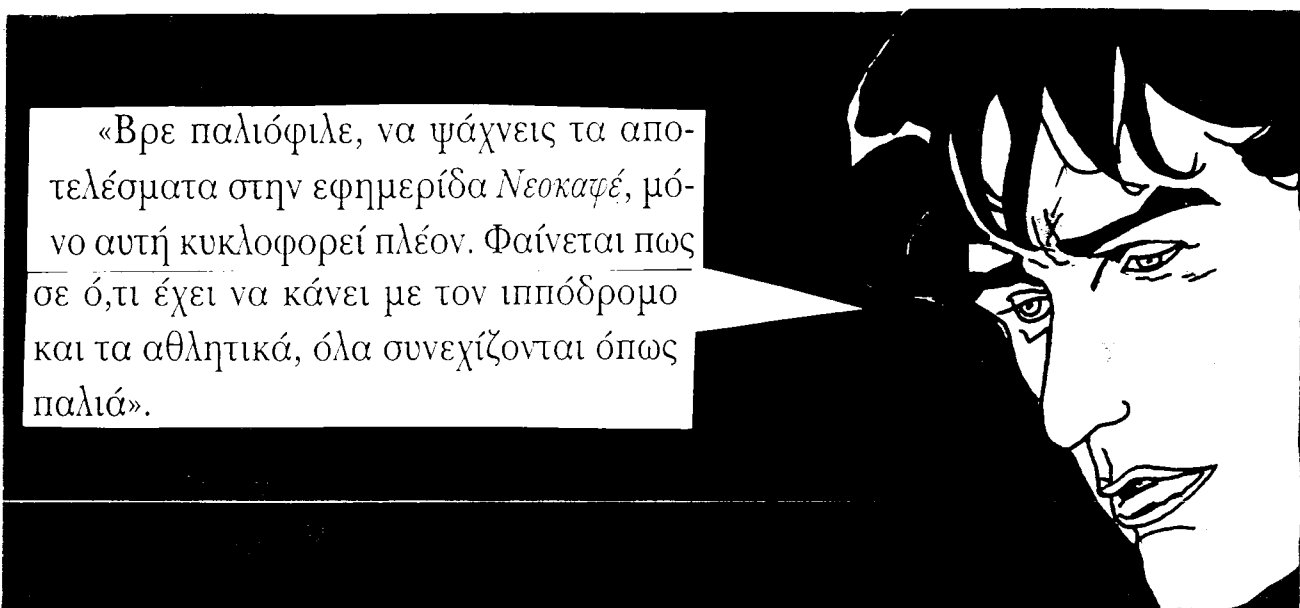
Η υπερευαισθησία δεν οδηγεί πουθενά, κι όσο για τους σκύλους, ίσως είναι αλήθεια ότι οι καφέ σκύλοι είναι πιο ανθεκτικοί.

Δεν είχαμε να πούμε και τίποτα στην δαία τράγκα και χορσάμε, με μια περιέργη διάθεση. Σαν να μην είχαν ειπωθεί τα πάντα. Μάλλον δεν αισθανόμα-
στην άνετα.

Λίγες μέρες μετά πληροφορήσα τον Τσάρλι ότι η Σημερινή της πόλης μας έπαψε να εκδίδεται. Έμεινε άφωνος: η εφημερίδα που διάβαζε κάθε πρωί πίνοντας τον καφέ του!

Εφόσον οι υπόλοιπες εφημερίδες εί χαν ξεπεράσει τα όρια, έπρεπε να μείνει μια φυλλάδα στην πόλη, δεν μπορούσε να αφεθεί όλος αυτός ο κόσμος ανενημέρωτος. Ξαναήπιαμε καφέ εκείνη τη μέρα με τον Τσάρλι, αλλά με ενοχλούσε που είχα γίνει αναγνώστης της *Νεοκαφέ*. Κι όμως, δίπλα μου οι πελάτες του μπιστρό συνέ χιζαν τη ζωή τους όπως πριν· μάλλον είχα άδικο να ανησυχώ.

Μετά ήρθε η σειρά των βιβλίων, μια ιστορία που δεν έχει ξεκαθαρίσει ακόμα. Οι εκδοτικοί οίκοι που ανήκαν στον ίδιο όμιλο με την εφημερίδα *Σημερινή* οδηγήθηκαν στα δικαστήρια και τα βιβλία τους απαγορεύτηκαν και δε θα έπρεπε να υπάρχουν στις βιβλιοθήκες. Η αλήθεια εί ναι ότι, αν διαβάσαμε προσεκτικά τα βιβλία που εξέδιδαν οι συγκεκριμένοι εκδοτικοί οίκοι, θα βλέπαμε γραμμένη τη λέξη *σκύλος* ή τη λέξη *γάτα* τουλάχιστον μία φορά σε κάθε βιβλίο, και βεβαίως χωρίς να συνοδεύεται απαραίτητα από το επίθετο *καφέ*. Θα έπρεπε να το είχαν καταλάβει.

«Δεν πρέπει να πιέζουν καταλαβαίνεις,
το έθνος μας δεν κερδίζει τίποτα όταν
αλλάζουν οι νόμοι, και παίζει το παιχνίδι
της γάτας με το ποντίκι... Καφέ»,

πρόσθεσε και κοίταξε γύρω του,

«καφέ ποντίκι»,

για την περίπτωση που κάποιος κρυφάκουγε τη συζήτησή μας.
Είχαμε ξεκινήσει, καλού κακού, να προσθέτουμε στο τέλος των φράσεων ή
των λέξεων τα επίθετα *καφετής* ή *καφετιά* ή απλώς *καφέ*.

Στην αρχή το να ζητάμε κα-
φέ ούζο μάς φαινόταν παράξενο, αλλά τε-
λικά η γλώσσα υπάρχει για να εξελίσσεται
και δεν ήταν πιο παράξενο να λέμε συνε-
χώς τη λέξη *καφέ* από το να προσθέτουμε
το *μαλάκας*, με κάθε ευκαιρία, όπως είχα-
με μάθει να κάνουμε από μόνοι μας. Του-
λάχιστον, με αυτό τον τρόπο γινόμασταν
αρεστοί και είχαμε το κεφάλι μας ήσυχο.

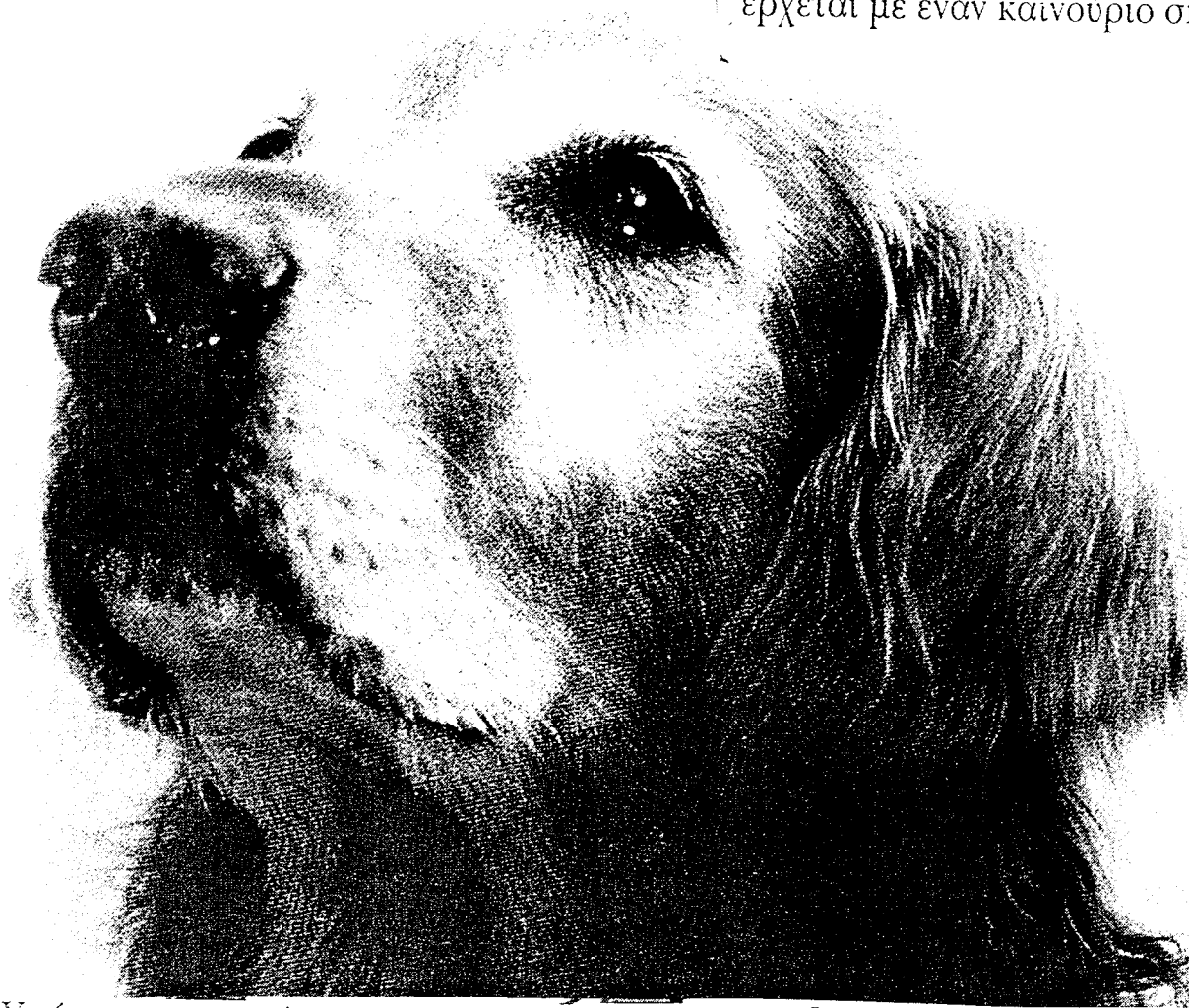

Καταφέραμε μέχρι και στο
Στοίχημα να κερδίσουμε.
Όχι τίποτα σπουδαίο,
μα, όπως και να 'χει,
ήταν το πρώτο μας
Καφέ Στοίχημα.

Αυτό μας βοήθησε να α-
ποδεχτούμε με μεγαλύτερη
ευκολία τους μπελάδες
με τις νέες νομοθεσίες.

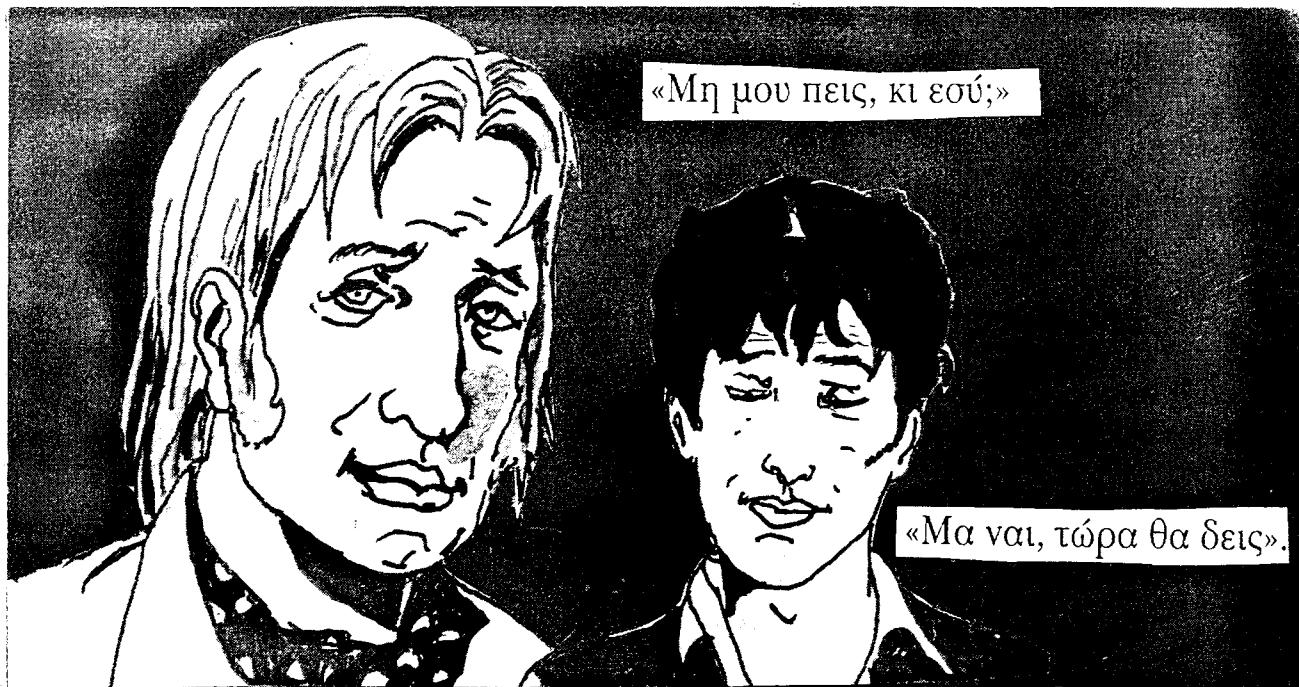

Μια μέρα, το θυμάμαι καλά, είχαμε πει με τον Τσάρλι να περάσει από το σπίτι
για να δούμε τον τελικό του Κυπέλλου. Ξεκαρδιστήκαμε στα γέλια. Να τος που
έρχεται με έναν καινούριο σκύλο!

Υπέροχος, καφετής από την ουρά μέχρι τη μουσούδα, με καστανά μάτια.

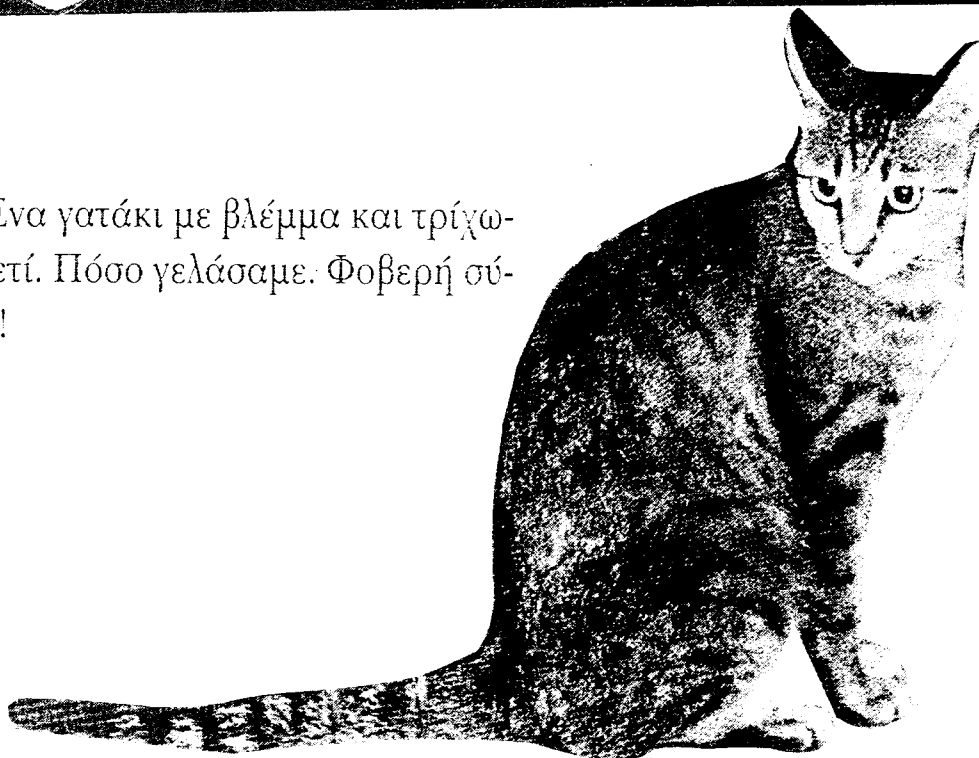
Και ο Τσάρλι είχε καταλάβει αμέσως.

Και τότε η καινούρια μου γάτα εκτοξεύτηκε σαν βέλος, σκαρφάλωσε στις κουρτίνες και κρύφτηκε πάνω στην ντουλάπα.

Ένα γατάκι με βλέμμα και τρίχωμα καφετί. Πόσο γελάσαμε. Φοβερή σύμπτωση!

Πες μου, δεν είναι το κάτι άλλο αυτή;

«Υπέροχη»

Μετά ανοίξαμε την τηλεόραση, ενώ τα καφετιά ζωάκια μας παραμόνευαν το ένα το άλλο με την άκρη του ματιού τους.

Δε θυμάμαι ποιος κέρδισε, αλλά ξέρω ότι είχαμε περάσει υπέροχα και πως αισθανόμασταν ασφαλείς.

Λες και το να κάνουμε τα πάντα προς τη σωστή κατεύθυνση μας καθισούχαζε και απλοποιούσε τη ζωή μας.

Η καφετιά ασφάλεια μπορεί να ήταν και καλή τελικά.

Βεβαίως, δεν είχα ξεχάσει το αγοράκι που είχα δει στο απέναντι πεζοδρόμιο

να κλαίει για το άσπρο κουταβάκι του, ψόφιο μπροστά στα πόδια του. Αλλά τελικά, αν άκουγε προσεκτικά αυτά που του είχαν πει, τα σκυλιά δεν απαγορεύονταν απλώς έπρεπε να ψάξει για ένα καφέ.

Ακόμα και καφέ κουταβάκια έβρισκες

παντού. Και τότε θα αισθανόταν σιγου-

ριά, όπως εμείς,

και θα ξεχνούσε γρήγο-
ρα το παλιό του κουτάβι.

Και ξαφνικά, χτες, απίστευτο, εγώ που πίστευα ότι ήμουν ασφαλής, λίγο έλειψε να παγιδευτώ από τους πολιτοφύλακες, αυτούς που ήταν ντυμένοι στα καφέ και που δε χαρίζονταν σε κανέναν.

Δε με αναγνώρισαν γιατί ήταν καινούριοι στη γειτονιά και δεν ήξεραν ακόμα όλο τον κόσμο.

Πήγαινα στου Τσάρλι. Τις Κυριακές παίζουμε χαρτιά στο σπίτι του Τσάρλι. Κρατούσα μια σακούλα με μπίρες και τί ποτ' άλλο. Θα παίζαμε για δυο, τρεις ω-ρίτσες τοιμπολογώντας κάτι.

Και εκεί, η απόλυτη έκπληξη:

η πόρτα του διαμερί-
σματός του ορθάνοιχτη
και δύο πολιτοφύλακες
στο κατώφλι να διώχνουν
τους περίεργους.

Προσποιήθηκα ότι πήγαινα
στον πάνω όροφο και
κατέβηκα
από εκεί με
το ασανσέρ.

Στην είσοδο, ο κόσμος μιλούσε χαμηλόφωνα.

«Κι όμως ο σκύλος του ήταν τελείως
καφετής, τον είχαμε δει εμείς!»

«Ναι, αλλά, από ό,τι λέγεται, *πριν* είχε
έναν μαύρο, όχι καφέ. Έναν μαύρο».

«Πριν;»

«Ναι, πριν. Τώρα πια θεωρείται αδί-
κημα να είχες και πριν σκύλο που δεν ή-
ταν καφέ. Και αυτό δεν είναι δύσκολο να
το μάθει κανείς, αρκεί να ρωτήσει το γεί-
τονά σου».

«Πριν;»

Προχώρησα πιο γρήγορα. Ο ιδρώτας
είχε ποτίσει το πουκάμισό μου.

Αν το να
είχε κάποιος *πριν* άλλου χρώματος κατοι-
κίδιο θεωρούνταν αδίκημα, τότε ήμουν
και εγώ ύποπτος για την πολιτοφυλακή.

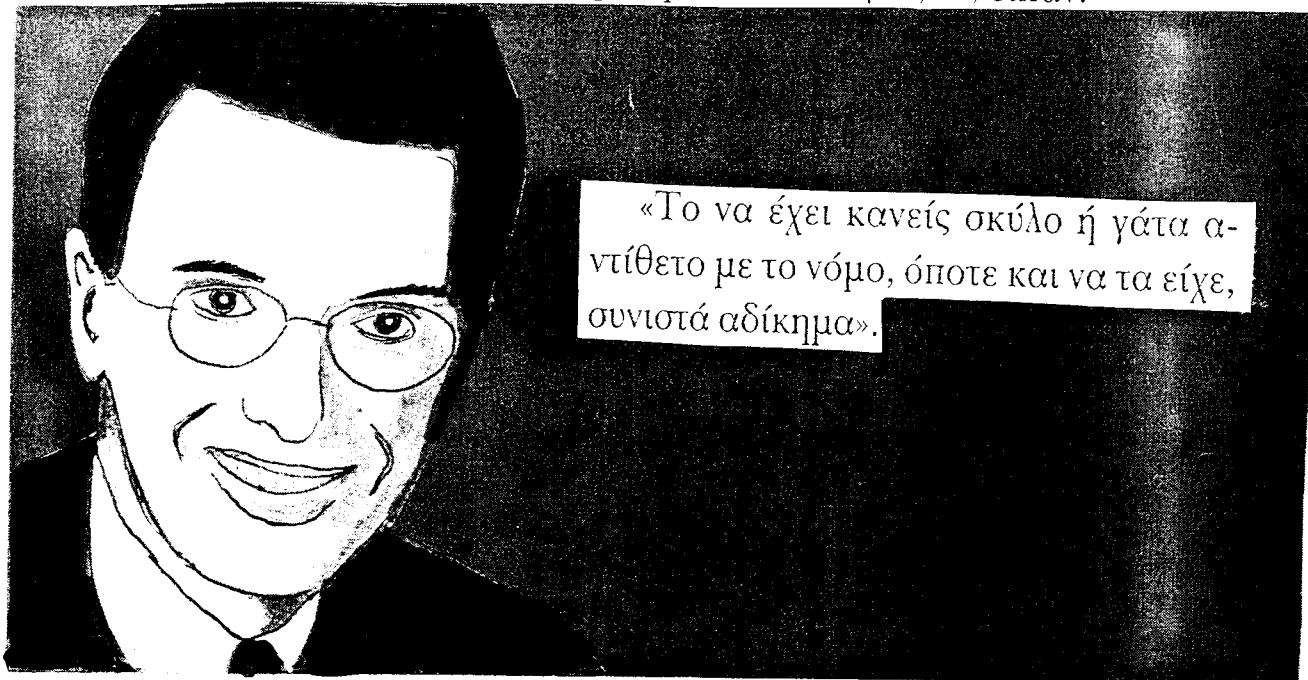
Όλοι στην πολυκατοικία μου γνώριζαν ό-
τι πριν είχα μια ασπρόμαυρη γάτα. *Πριν!*

Ε λοιπόν αυτό δεν το είχα σκεφτεί ποτέ!

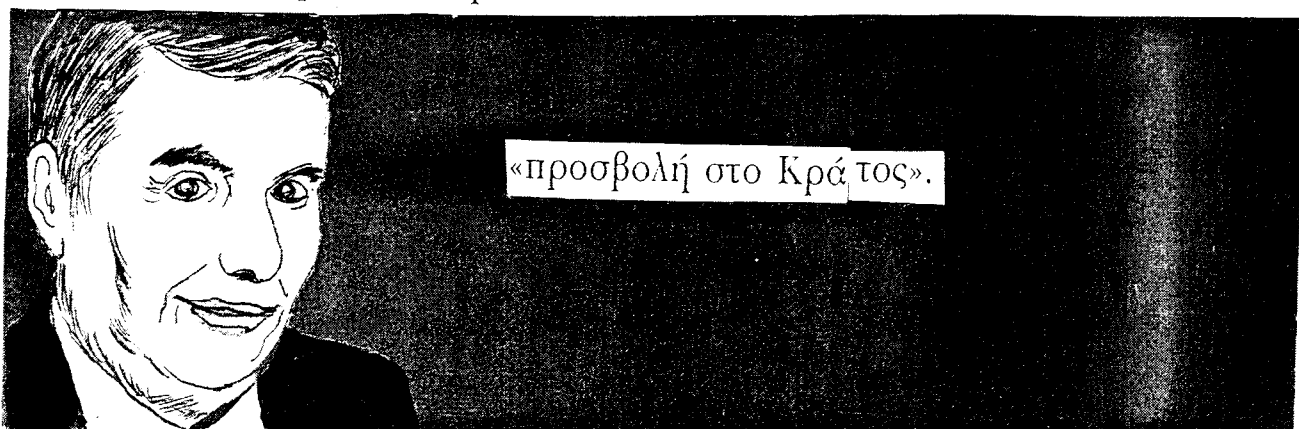
Εκείνο το πρωί το Καφέ Ραδιόφωνο επιβεβαίωσε το νέο. Ο Τσάρλι ήταν ανάμε-
σα στους πεντακόσιους που είχαν συλληφθεί.

Δεν αλλάζεις ιδέες αν αγόρασες πρόσφατα ένα καφέ ζώο, είπαν.

«Το να έχει κανείς σκύλο ή γάτα αντίθετο με το νόμο, όποτε και να τα είχε, συνιστά αδίκημα».

Ο εκφωνητής είχε μάλιστα προσθέσει

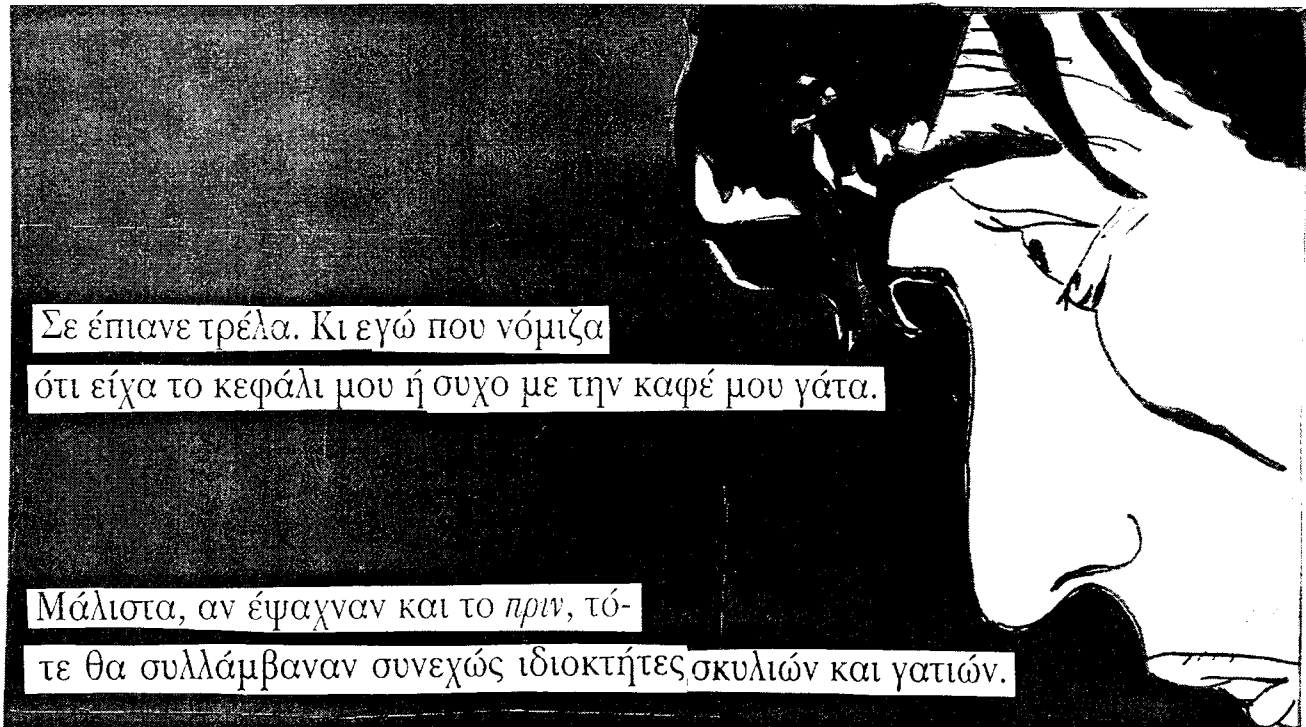

«προσβολή στο Κράτος».

Και υπήρχε και συνέχεια. Ακόμα και αν δεν είχε κάποιος προσωπικά ένα σκύλο ή μια γάτα αντίθετο με όσα όριζε ο νόμος, αλλά τον είχε κάποιος από την οικογένεια, ένας πατέρας, ένας αδερφός, μια ξαδέρφη, για παράδειγμα, ακόμα και παλιότερα στη ζωή του, τότε κινδύνευε και ο ίδιος να μπλέξει άσχημα.

Δεν ξέρω πού πήγαν τον Τοάρλι. Ακού γονταν υπερβολές.

Σε έπιανε τρέλα. Κι εγώ που νόμιζα
ότι είχα το κεφάλι μου ή συχο με την καφέ μου γάτα.

Μάλιστα, αν έψαχναν και το πριν, τό-
τε θα συλλάμβαναν συνεχώς ιδιοκτήτες σκυλιών και γατιών.

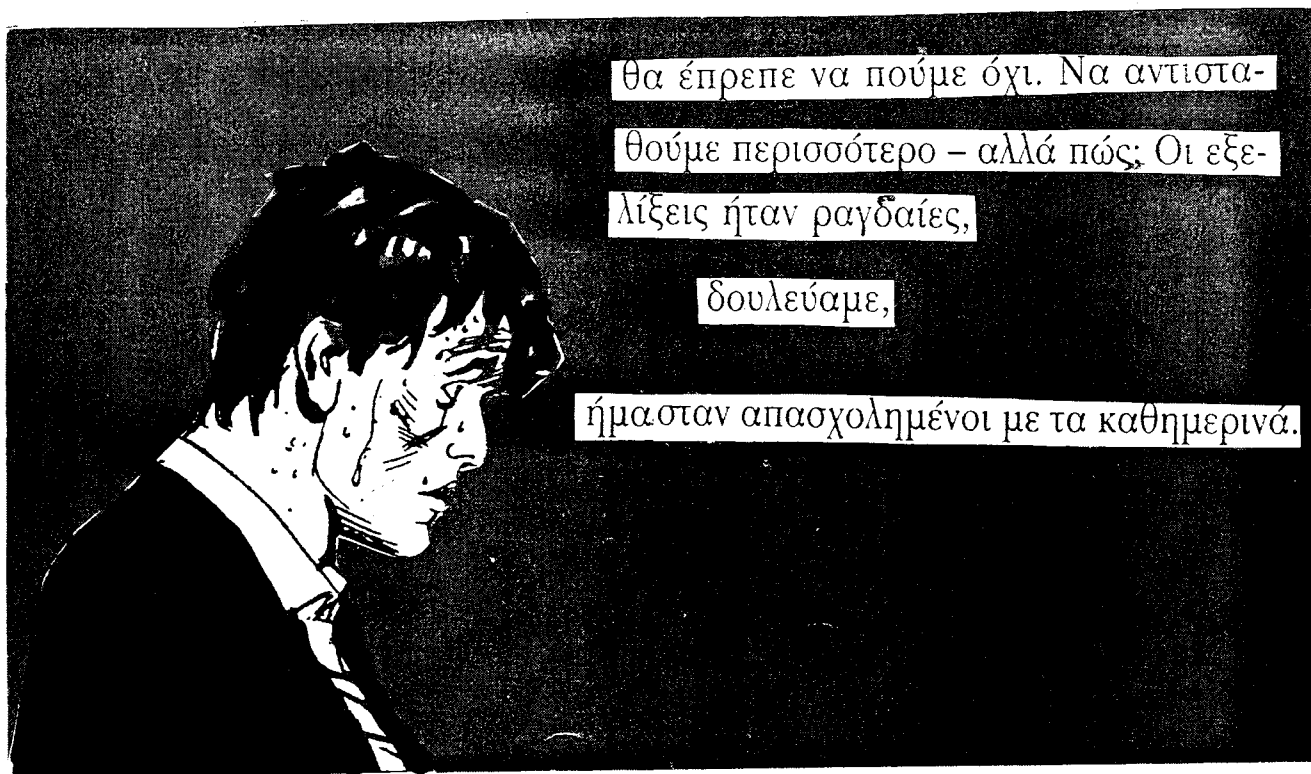

Δεν κοιμήθηκα όλη νύχτα.

Θα έπρεπε να μην εμπιστευτώ τους
Καφέ από τότε κιόλας που μας επέβαλαν
τον πρώτο νόμο κατά των ζώων.

Εξάλλου, ήταν δική μου η γάτα,
όπως και ο σκύλος του Τοάρλι,

θα έπρεπε να πούμε όχι. Να αντιστα-

θούμε περισσότερο – αλλά πώς; Οι εξε-

λίξεις ήταν ραγδαίες,

δουλεύαμε,

ήμασταν απασχολημένοι με τα καθημερινά.

Και τόσοι άλλοι δεν είχαν προβάλει αντίσταση για να έχουν την ησυχία τους.

Έτσι δεν είναι;

Χτυπάει η πόρτα μου.

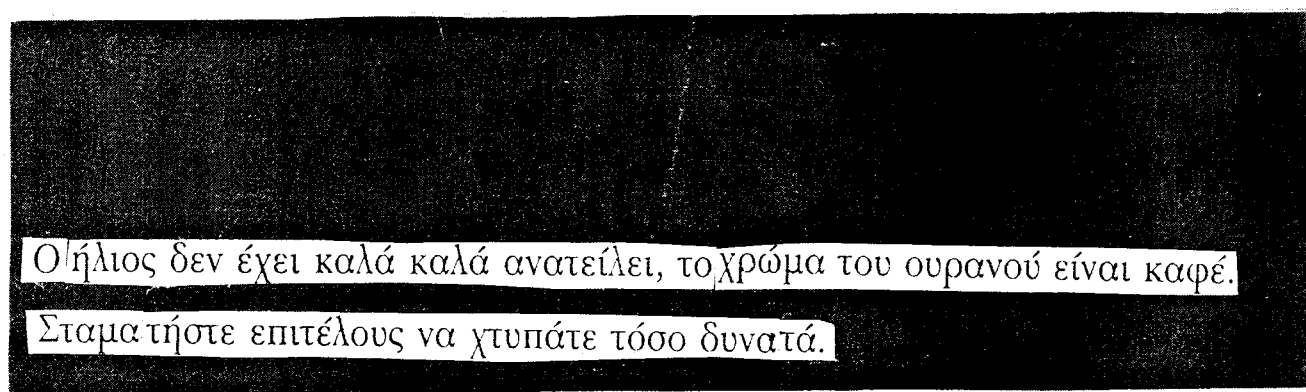
Τόσο νωρίς κανείς

δεν έρχεται για επίσκεψη.

Φοβάμαι.

τοκ τοκ τοκ τοκ

Ο ήλιος δεν έχει καλά καλά ανατείλει, το χρώμα του ουρανού είναι καφέ.

Σταματήστε επιτέλους να χτυπάτε τόσο δυνατά.

Έρχομαι.

ΤΕΛΟΣ.....Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΓΑΔΑ 19

δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα τρέμουλο κι ο άλλος του έδωσε ένα απαλό, καθησυχαστικό χτύπημα στην πλάτη. Έπειτα δίπλωσε τα ρούχα προσεχτικά, λες και κάποιος θα τα χρησιμοποιούσε πάλι, αν και όχι πολύ σύντομα. Για να μη μείνει ο Κ. ακίνητος στον κρύο νυχτερινό αέρα, τον έπιασε απ' το μπράτσο κι έκανε μερικές βόλτες μαζί του πάνω κάτω, ενώ ο συνάδελφός του έψαχνε για να βρει ένα κατάλληλο μέρος. Μόλις το βρήκε, έγνεψε στον άλλον που οδήγησε τον Κ. εκεί. Ήταν στο χέλος ενός γκρεμού, κοντά σ' ένα ξεκολλημένο αγκωνάρι. Έβαλαν τον Κ. να καθίσει χάρω, τον στήριξαν στο αγκωνάρι και του ακούμπησαν το κεφάλι επάνω. Παρά τις προσπάθειές τους όμως και παρά την άφογη συνεργασία του Κ., η στάση του παρέμενε αφύσικη κι ακατάλληλη για το σκοπό τους, γι' αυτό ο ένας κύριος παρακάλεσε τον άλλον να τον αφήσει να κάνει μια προσπάθεια μόνος, χωρίς όμως να καταφέρουν τίποτα. Τελικά, άφησαν τον Κ. σε μια στάση που δεν ήταν καν η καλύτερη απ' όσες είχαν δοκιμάσει ως τώρα. Έπειτα ο ένας ξεκούμπωσε τη ρεντιγκότα, τράβηξε από μια θήκη κρεμασμένη στο γιλέκο του ένα μακρύ, λεπτό δίκροπο χασαπομάχαιρο, καλοτροχισμένο κι απ' τις δυο μεριές, το κράτησε ψηλά κι εξέτασε την κόψη του στο φως της σελήνης. Αρχισαν πάλι τις αηδιαστικές ευγένειες, δίνοντας ο ένας στον άλλο το μαχαίρι πάνω απ' το κεφάλι του Κ. Ο Κ. καταλάβαινε πως περίμεναν ν' αρπάξει το μαχαίρι που περνούσε από χέρι σε χέρι και να το μπηξει ο ίδιος στο στήθος του. Αντί γι' αυτό όμως, γύρισε το λαιμό του, που ήταν ακόμα ελεύθερος, και κοίταξε γύρω. Ήταν αδύνατον να αρθεί στο ύψος των περιστάσεων, δεν μπορούσε στο κάτω κάτω να επωμιστεί όλα τα καθήκοντα των αρχών. Η ευθύνη γι' αυτή τη τελευταία αδυναμία του βάραινε τους ώμους εκείνου που του είχε στερήσει κάθε απομεινάρι δύναμης, αναγκάας για μια τέτοια πράξη. Η ματιά του έπεσε στο τελευταίο πάτωμα του σπιτιού που συνόρευε με το λατομείο. Σαν το ξαφνικό πετάρισμα μιας φλόγας, άνοιξαν διάπλατα τα παντζούρια ενός παραθύρου· η φιγούρα ενός άντρα, το περίγραμμα της αχνό και λεπτό απ' την απόσταση, έσκυψε απότομα έξω απ' το ανοιχτό παράθυρο, απλώνοντας τα χέρια. Ποιος ήταν; Κάποιος φίλος ίσως; Κάποιος καλός άνθρωπος; Κάποιος που συμμεριζόταν τα βάσανα των άλλων; Κάποιος που ήθελε να βοηθήσει; Ήταν μόνο ένας; Ή βρίσκονταν όλοι εκεί; Μπορούσε να ελπίζει ακόμη σε κάποια βοήθεια;* Υπήρχαν επιχειρήματα υπέρ του που είχαν ξεχαστεί; Και βέβαια υπήρχαν. Γιατί όσο ακλόνητη κι αν είναι η λογική, δεν έχει τη δύναμη να αντισταθεί στη θέληση για ζωή. Πού ήταν ο Δικαστής, που δεν τον είχε δει ποτέ; Πού ήταν το Ανώτατο Δικαστήριο στο οποίο δεν έφτασε ποτέ; Σήκωσε τα χέρια του ψηλά, τεντώνοντας ολάνοιχτα τα δάχτυλα.

Ωστόσο, τα χέρια του ενός κυρίου είχαν τυλιχτεί κιόλας γύρω απ' το λαιμό του Κ., κι ο άλλος έμπηξε το μαχαίρι βαθιά στην καρδιά και το γύρισε δυο φορές. Με μάτια που έσβηναν, ο Κ. πρόλαβε να δει τα πρόσωπα των δύο κυρίων, που σκυμμένοι κοντά στο πρόσωπό του, με τα μάγουλά τους κολλητά, παρακολουθούσαν την εκτέλεση της απόφασης. «Σαν το σκυλά!» είπε, λες και η ντροπή θα εξακολουθούσε να υπάρχει και μετά το θάνατό του.

Μικρός μύθος

«Αχ» είπε το ποντίκι,

«ο κόσμος στενεύει κάθε μέρα.

Στην αρχή ήταν τόσο πλατύς που φοβόμουν,

συνέχισα να τρέχω, και χάρηκα όταν είδα

τελικά στο βάθος δεξιά και αριστερά τοίχους,

αλλά οι μακριοί αυτοί τοίχοι συγκλίνουν με τόση

ταχύτητα που έφτασα ήδη στο τελευταίο

δωμάτιο και εκεί στη γωνία στέκει η παγίδα,

και τρέχω καταπάνω της».

«Δεν έχεις παρά να αλλάξεις κατεύθυνση»

είπε η γάτα και το έφαγε.

Franz KAFKA